

U zdrojů krize

P. Karl Stehlin

Mnoho změn – jedna příčina

„I uviděl jsem šelmu (...) měla sedm hlav a deset rohů a na rozích jejich (bylo) deset korun a na hlavách jejich jména rouhavá“. (Apok. 13. 1.): to je takřka dokonalý obraz současné revoluce v církvi. Každá jednotlivá pokoncilní „reforma“ je de facto pokusem lidského rozumu o uzurpaci místa, které náleží Božímu zjevení. Všechny pokoncilní novinky, bez výjimky nekatolického a dokonce antikatolického původu triumfují a utvářejí dnešní mentalitu: *„na rozích jejich deset korun“* symbolizujících triumf. Když budeme analyzovat blíže ty změny vnucené ve jménu *aggiornamenta*, tj. přizpůsobení se současnému světu, zaražený katolík zpozoruje množství filosofických a teologických bludů a dokonce již dávno odsouzených herezí. Vidí také principy, které leží v základech těchto změn učení, obřadů a disciplíny: bezmezná důvěra v moudrost *tohoto světa*, víra v dobrotu člověka, jeho vyvýšenou důstojnost, která jde ruku v ruce s popíráním, marginalizováním a vysmíváním se nauce Otců a učitelům církve, spiritualitě svatých, zjevení Matky Boží a dokonce i samotné osobě Krista Pána a Jeho slov, což se podle tradiční terminologie nazývá rouháním: *„a na hlavách jejich jména rouhavá“*.

„Sedm hlav a deset rohů“ – tyto počty poukazují na fakt, že revoluce se týká všech oblastí náboženského života. Když přejdeme k nauce o svátostech, přes nauku o milosti, liturgiku až po pravidla řeholí, kněžskou formaci a disciplínu, všude vidíme tytéž „koruny“ a jména rouhavá“.

Problém spočívá v tom, že revoluce nebude potlačena setnutím jedné hlavy a ponecháním těch ostatních: *„A jednu z jejich hlav (jsem viděl) jako zbitou na smrt“*, (Apok. 13. 3.) Takový beznadějný boj vedou již 15 let katolíci spojeni s *Ecclesia Dei*. Jejich jediným výsledkem je vítězství zbylých hlav v jejich řadách (postupně začínají i oni ospravedlňovat heretickou koncepci náboženské svobody, bránit Asissi atd.) a tím způsobem *„smrtná rána její byla zahojena“*. V konečných důsledcích jsou tyto skupiny stále blíže přijetí *Novus Ordo Missae*, jehož přijetí se bránily po desítky let.

Je proto zapotřebí demaskovat ideje, které jsou příčinou dnešní revoluce –ukázat na zdroje zla, z nichž vyvěrají stovky otrávených pramenů. Toto jsou ony: Touha sesadit Boha z trůnu, zbožštit člověka a zničit vlastní cestu člověka k Bohu.

Revoluce

Po dobu dvou staletí slábla pozice církve ve světě, který byl budován bez ní a někdy dokonce proti ní. V souvislosti s tím se u mnoha věřících objevily otázky, zda by nebylo nutno předefinovat vztah ke světu, aby bylo možno v něm v budoucnu působit. II. vatikánský koncil, který vzal na zřetel fakt, že „svět se stále více sjednocuje“ a pomocí nových technických prostředků se lidé stále přibližují navrhl obnovu církve spočívající v „přizpůsobení se světu“, které se bude uskutečňovat *ad intra a ad extra*. Ad extra znamená, že církve musí přestat odsuzovat hereze a otevřít se světu a jiným náboženstvím. Aby plně přijala tento postoj, musí se církve změnit ad intra tzn. přizpůsobit celý svůj vnitřní život zájmům a požadavkům současnosti a společnosti. Co se skrývá za těmito hesly?

Bůh nekonečného majestátu nebo „dobrý strýček“?

„Kdo je jako Bůh?“- zněla odpověď sv. Michaela archanděla na pyšné Luciferovo „nebudu sloužit“. „Kdo je jako Bůh“ mohl by i dnes zopakovat člověku, který, přestože je prachem, považuje se takřka za cosi božského. Takové – z pohledu náboženství – rouhání uvidíme v jeho celé zvrácenosti, pokud se jen trochu zamyslíme nad tím, kdo je Bůh.

Sv. Ignác v rozvažování o hříšících uvádí takovéto srovnání: čím je člověk ve srovnání se všemi lidmi na zemi? Čím jsou všichni lidé ve srovnání s anděly v nebi? Čím je všechno stvoření, andělé, svatí, lidé všeho světa a všech dob ve srovnání s Bohem? Co jsem já v porovnání s Ním?

Žasneme nad objevy současné astronomie, které hovoří o vzdálenostech hvězd od země v číslech překračující vše, co jsme schopni si představit. Přesto celá ta ohromná velikost vesmíru se svými závratnými vzdálenostmi se nedá srovnat s velikostí třeba jen jedné jediné nesmrtelné duše. Kolik lidí bylo, je a bude na světě od počátku světa do

konce časů? Znovu ohromný počet! A každá lidská osoba (tak nás učí víra) obdržela ochránce, anděla strážce. Z devíti andělských chórů pouze dva poslední: archandělé a andělé jsou vysláni Bohem k lidem. Celý všehomír - pojatý dohromady - miriády andělů a lidí jsou ničím v porovnání s Bohem: je to vše méně než kapka vody v ohromném oceánu, méně, nekonečně méně!

Cožpak se můžeme divit, když tak uvažujeme o velikosti Boha na jedné straně a o nicotnosti světa na druhé, patriarchům o nichž čteme ve Starém Zákoně, jak padali na tvář, když se jim zjevil Bůh? Svatí si byli plně vědomi této nesmírnosti Boží a proto vymýšleli stále nové způsoby pro vyjádření své chvály a úcty. Vůči „Bohu nekonečného majestátu“ se nám nedostává slov: zbývá nám pouze zcela zapomenout a zatajit dech „*před tak velikým tajemstvím*“ Boha!

Avšak to není vše: odvěký majestát Boží v nekonečné lásce ráčil nám, kteří jsme prach, zjevit svůj vnitřní život: že ten nekonečný oceán Božího života je nepřestajně současně dáváním (Otec), přijímáním (Syn) a vzájemnou láskou (Duch svatý). Tváří tvář takovému tajemství propadá člověk opět v úžas, navzdory své nicotnosti bez jakékoliv zásluhy a žádného práva - bylo mu umožněno poznat nejhlubší existenci Boží - tajemství Nejsvětější Boží Trojice. Odtud veliká vděčnost za tak velikou milost poznání pravdy o Bohu, pravdy, kterou on sám nám ráčil zjevit a touha, aby všechny duše jím stvořené Ho poznaly a milovaly. „*To pak je věčný život, aby tebe poznali, jediného a pravého Boha a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista*“ (J 17. 3.).

Ale ani to ještě není vše: ten veliký Bůh sám sestoupil z nebe, přijal na sebe lidskou přirozenost, stal se jedním z nás, „*bez toho aby ztratil svou božskou důstojnost.*“ To je závratné tajemství Vtělení: ten nekonečný oceán Boží velikosti se skryl v malém dítěti Ježíši, ležícím ve stáji. Zdá se že Bohu nestačilo být největším, chtěl být se stát také nejmenším, proto si vymyslel nový způsob ponížení, sebezničení do té míry, že se ukryl v podstaty malé hostie, kterou by mohl odfouknout nejslabší vánek. Jistě „*být nepojmutelný tím největším a současně přebývat v nejmenším, to je božská věc.*“ (sv. Ignác)

Právě z této uvedené perspektivy je potřeba hodnotit současný ekumenismus a dialog s jinými náboženstvími. Kdo je Bůh pro ekumenisty, kteří neváhají postavit jej na úroveň a dokonce často ztotožňovat s Alahem antitrinitárního islámu, s bůžky hinduismu, s pokřiveným představami o „nejvyšším bytí“ zednářů, židů atd.? **Je-li Kristus vtělený Bůh a Jeho slova jsou Pravda a Život** (jedno z nich postačilo k tomu, aby vše bylo stvořeno) **jakým právem potom člověk, i kdyby byl profesorem**

teologie, biskupem, kardinálem nebo dokonce papežem, si osobuje právo na upravování nauky Krista podle svého vlastního názoru, na překrucování a „opravování“ slov pocházejících z úst samotného Boha?

Kdyby situace nebyla tak vážná byla by směšná: neboť již ne Lucifer, po Bohu nejvyšší bytost neviditelného světa, ale nicotný lidský prášek jedná s Bohem, jako kdyby to byl někdo, kým on může manipulovat. Současný teolog, doslova „znalec Boha“ již vlastně nezná svého Tvůrce. Zastoupení nekonečného Božího Majestátu někým na způsob nadčlověka „dobrého strýčka“, který má znaky spíše lidské než božské, umožnilo dialog s představiteli jiných karikatur Boha - dialog, který nachází své projevy v současných publikacích a jiných iniciativách, v nichž již Nejsvětější Trojice není přítomna a kromě toho i slovo „Bůh“ se tam neustále mění pro všechny případy.

Nepravost modernismu dosahuje vrcholu v zavedení koncilního *aggiornamenta* do kultu Božího, čehož následkem jsou *Novus Ordo Missae* a jiné „zreformované“ rity svátostí a pobožností. Všechny tyto činnosti jsou *de facto* pokusem o odsunutí skutečného Boha z aktů kultu, který má za cíl Jeho samého. Hloupost a rouhačství se stávají svatokrádežnictvím: ritus, který má být nejčistším výrazem vztahu nicotného stvoření k Božímu nekonečnému majestátu se změnil takovým způsobem, že tento vztah se proměnil v setkání velkého a dobrého člověka (s překrásnými plody země a lidské práce) s Kýmsi, před nímž se hodí spíše stát než klečat a ke komu je možno se otočit zády. Tento ritus již nezná oltář, oběť, celopal ke cti a k zadostiučinění uraženého nekonečného Majestátu Božího - obřady probíhají na stole jako by šlo o lidskou hostinu, k níž bývá připuštěn jako svědek, pomocník, organizátor ... Bůh. Zpívá se, tančí, rozmlouvá, zavádí se zvyklosti tohoto světa (jazyk, gesta, slova, chování, oděv atd.) odstraňuje se také svatostánek, krucifix, obrazy a sochy – neboli vše, co ještě připomíná tajemství přítomnosti Majestátu Božího (jazyk, zpěv, gesta, sakrální umění).

Což by se služebník na dvoře krále Šalamouna odvážil sám od sebe přemístit z jednoho místa na druhé jedno jediné z tisíce uměleckých děl, která byla v paláci? „*A hle, zde je víc než Šalamoun!*“

Mýtus nezávislosti neboli „*de dignitate humana*“

Lidská nicotnost ve srovnání s Boží skutečností se stane ještě více výraznou, když si uvědomíme, že člověk je ve všem na svém Tvůrci závislý, že nemá nic, co by nedostal od Něho darem, každý atom jeho těla, nesmrtelná duše s jejími schopnostmi, tj. rozumem, vůlí přirozené vlohy, každá chvíle života v lůně matky až po věčnost, za to vše vděčí člověk svému nejlepšímu Tvůrci a Otci nebeskému. Jemu je také zodpovědný za užívání těchto darů, a dostává po smrti trest za to, že je použil proti jeho vůli nebo odměnu za správné spravování. Bůh, který ho stvořil, vyznačil mu také cestu jeho pozemské pouti: pokud touto cestou člověk půjde dobrovolně, poslušně a s odevzdaností, dosáhne věčné štěstí, naopak pokud se místo božími příkázáními bude řídit vlastními choutkami, pokud opustí správnou cestu – půjde do zatracení. Věc je jasná: jak strašný zločin, pokud od přítele dostaneme všechno a místo poděkování mu projevuje pouze lhostejnost; a ještě hůř pokud jeho dary obrátíme proti němu a urážíme ho jimi. Bůh ustanovil, abych byl vyvýšen z nicotnosti do hodnosti důstojnosti Božího synovství, přál si, abych se dobrovolně sjednotil s jeho vůlí, (neboť v tom je člověk obrazem Božím, že má možnost se svobodně rozhodnout pro tuto lásku) a já pyšně využívám této svobody, abych se od něj odvrátil a konal *svou* vůli.

Do doby II. vatikánského koncilu se tento zločin nazýval zločinem. V současnosti se to však stalo znamením *důstojnosti člověka* do té míry, že každá instituce musí (což údajně plyne z přirozeného práva) respektovat, dodržovat a podporovat tuto svobodu: odtud volnost vybrat si mezi pravdou a lží, mezi objektivním dobrem a zlem (jen když je subjektivně uznáno za dobro) člověk si tak přisvojil Božské vlastnosti a sám určuje pravdy, které ho zavazují a určuje smysl své existence.

Krajním projevem této tendence je nová liturgie, která staví do centra člověka, velebí jeho důstojnost a schopnost k přeměně světa. Odtud jeho zájmy a potřeby jsou nejdůležitější. Boha prosí pouze proto, aby zabezpečil lidstvu další rozvoj a úspěchy.

Jiným aspektem je dialog s falešnými náboženstvími, který může mít za základ pouze člověka, neboť o tom, co se týká Trojjediného Boha a Jeho Zjevení neexistuje diskuse. Lidská důstojnost je však předmětem zájmu nejen církve, ale všech jiných vyznání a světonázorů, tak jako se všechny pozastavují nad důvodem a cílem lidské existence. Nové dogma svobody a důstojnosti umožňuje navíc hledání jednoty s do té doby proti sobě stojícími náboženstvími na základě zájmů a práv člověka. Následkem toho není již bůh považován za živé, konkrétní, a všeobecné bytí, ale stává se abstrakcí, kolektivním pojetím čehosi nadlidského, o čem si každý může myslet a věřit tak, jak je to

považováno za přijatelné. Čím je nejvyšší bytí, k němuž se modlí všechna náboženství v Assisi a na různých jiných mezináboženských setkáních?

Člověk chce být jako Bůh

Čím je před tváří Boží velebnosti tento svět? Čím je vůči Bohu člověk se svým krátkým životem? Celé dějiny světa, všechna důležité události jsou jako stín, jeví se jako chvíle v záblesku světla a stejně rychle zanikají. Tváří tvář tomuto faktu je jasné, proč svatý nemohlo nic udržet na této bídné zemi, táhl je však nekonečný Boží Světlo. Křesťanská modlitba je zvláštní forma uznání této pravdy: nejprve adorace, úcta, nekonečný respekt, údiv, chvála a díkyčinění proniká celou pobožností, potom uznání nekonečné propasti mezi lidskou nicotou a Bohem skrze akt pokory a oddanosti, prosby o odpuštění a očištění. Na konci opět prosba o milost a o dary, abych žil v pravdě a ve spravedlnosti ve vztahu k Bohu a tím způsobem spasil svou duši.

A najednou „*nádoba slepená, říká tomu, kdo ji vyrobil: „Proč jsi mne učinil takto?“* (Řím 9. 20.) Člověk odhaluje svou důstojnost a velikost svého povolání. Prach se činí Bohem a lidské činy se stávají důležitější než vůle Tvůrce. Stín se mění v pravdě v nesmrtelnou podstatu. Vnitřní zážitky člověka, jeho zkušenosti a činnost proto zaujmají první místo; nejdůležitější je, jak se cítí, co prožívá a především jaké jsou jeho pozemské úspěchy: zdraví a štěstí.

Jaká asi bude modlitba takového na sebe orientovaného křesťana? Musí být založena na pocitech a zkušenostech: odtud velké patetické ceremonie a manifestace, dojmy; všechno co fascinuje a vzrušuje. Z toho důvodu vznikla charismatická hnutí, která nemají za úkol vzdávat Bohu náležitý hold a chválu, ale uspokojit hlad po zcela lidských potřebách. Je jedno, jestli jsou tyto pocity vyvolané pomocí těch stejných technických prostředků jako se děje při velkých rockových koncertech, stačí, když člověk cosi „*quasi-náboženského*“ „cítí“ a „vidí“ „prožívá“, aby podal svědectví o „*Božím působení*“. Časem se tyto modlitby proměňují ve skutečné orgie v chrámech, ale ještě stále utvrzují účastníky v přesvědčení o vyjímečné důležitosti jejich vlastních zážitků a o významu lidského pozemského života. Následně vzdalují od skutečného Boha, který „*nepřebývá v těchto pozemských dojmech*“ (*non in commotione Deus*)

V kontextu povýšení člověka je srozumitelné proč se hierarchická struktura církve nehodí k novému náboženství. Hierarchie totiž připomíná, že jsme závislí buď bezprostředně nebo zprostředkovaně na Bohu: bezprostředně skrze objektivní pravdu, kterou dostáváme skrze jeho služebníky, zprostředkovaně pak skrze představené, skrze něž Bůh nám ukazuje v zvláštnostech denního života svou svatou vůli.

Autonomistický člověk obdařený skutečně božskými tituly musí vzít svůj osud jakož i osud světa sám do rukou. Jeho pocity a názory jsou těmi nejdůležitějšími. A protože již lidé sami budou určovat smysl a cíl své existence a činnosti, proto potřebují demokratickou strukturu, rozhodující o dalších osudech institucí, k nimž patří. Z toho plyne demokratická volba, která rozhoduje o pravdách víry, o disciplíně o účelu řádu nebo farnosti.

Cítit se dobře – což to je cíl?

Bůh nám nejen zjevil velké tajemství svého nekonečného Majestátu, ale určil nám i naše účastenství v něm. Zde již náš úžas nezná žádných hranic: že ta nicotnost je určena k takové velikosti a proto se On stal tak malý, abych se já mohl stát v NĚM Synem Božím, dědicem nejen celého všehomíra, té malé kapky v oceánu Jeho vlastní přirozenosti: *divinae naturae participes!*

Církev v celém svém učení a kultu podtrhuje tuto dvojitou skutečnost: učí nás „pohrdat tím, co je pozemské a milovat, co je nebeské“. Skutečně každý člověk, který přemýšlí, pokud by si měl vybrat mezi jednou malou a k tomu ještě špinavou a páchnoucí kapkou rozkoše na této zemi a nekonečným oceánem nejčistších, nejkrásnějších živých vod, nebude ani chvíli váhat. Tak i věřící katolík žije jako cestující (*homo viator*), jako poutník a cizinec „v tomto slzavém údolí“, kde čeká na věčnou vlast. Podobně jako ten kdo se připravuje na velikou slavnost, tak i člověk je povinen se neustále připravovat na věčnost, když nezná ani dne ani hodiny“; ví pouze, že má bdít a být v každé chvíli připraven. Když volí různé prostředky, které mu mají pomoci na této cestě, ptá se společně se sv. Stanislavem Kostkou: *Quid hoc ad aeternitatem? Co mi to prospěje pro věčnost? Neleká se, že je pouť obtížná, plná překážek a nebezpečí: ví, že může počítat s milostí Boží, s množstvím přátel v osobách andělů a svatých a nad to má nebeskou matku a Královnu, která své milosrdné oči ustavičně k němu obrací.“*

Nejhorší dny a katastrofy ho neuvedou do rozpaků. Neboť ví, že i ty přejdou. Připravuje se na věčnost a dbá o to, aby nesešel z cesty spásy a ví, že musí denně bojovat, neboť je na něm zda dosáhne tohoto cíle nebo ho na věky ztratí. Konečně nemyslí jen na sebe, ale s celou církví dělá vše proto aby zachránil co nejvíce duší do věčné záhuby do něhož se dnes po široké cestě světa všichni ženou. Používá proto všech prostředků spásy, které mu samo nebe podává: katolickou víru, bez níž se nelze líbit Bohu ani dosáhnout spásy; svatých svátostí a zvláště účastí na obnovované oběti na Kalvárii, život modlitby a oběti.

Nejprohnanějším úskokem šelmy je bezpochyby to, že zakrývá člověku jeho skutečný cíl. Poutník, který padá únavou na cestě, začíná vyhledávat jiné, dočasné cíle. Pouze na takové bázi se stává pochopitelná „otevřenost“ a touha „čerpat z náboženských hodnot jiných náboženství“. Co má např. islám společného s nebem jako účastí na Božské přirozenosti? Nic! Co mají pohanská náboženství společného s vykoupením duší skrze věrnost Kristu? Nic! Co nás mohou naučit jiná vyznání v jedné jediné důležité věci týkající se spasení duší? Mohou nám zabezpečit nějaký prostředek spásy? Poradit nám, jak lépe vykonat naši pozemskou pouť, abychom dosáhli našeho cíle? Naopak, mohou nás od tohoto cíle pouze vzdálit, skrze novou vizi světa a náboženství, která zlehčuje *unum necessarium*, jen „jedno je třeba“ (viz. Luk. 12. 31).

Jiná vážná věc týkající se tohoto převratu se týká církve a jejího hlavního poslání každého katolíka: misie, neboli činnosti ve věci spásy duší skrze hlásání Pravdy. Ubohým duším, žijícím v bludech se zavírají dveře cesta k jedinému štěstí, neboť i pro ně je pouze: buďto nebe nebo peklo a „*kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen a kdo neuvěří bude odsouzen*“.

Aby katolíci zapomněli na nejdůležitější věci tj. poslední otrávil se zřídlo z nichž dosud čerpali tyto důležité pravdy: počínaje od změn katechismů pro děti a dospívající, skrze novou pohřební liturgii a skrze odsunutí z božského kultu zmínek o těch pravdách, až do přetvoření misijních institucí v charitativní a filantropická díla.

Člověk vždy pracuje s ohledem na jistý cíl, takže po odstranění pravých cílů směřuje k jiným, časným; tak se rozbíjí jednota církve – každý věřící věří tomu, čemu chce, volí si cíl jaký chce a prostředky k dosažení vedoucí k cíli takové, jaké se mu líbí. Tak lze krátce popsat současnou situaci katolíků ve světě.

Pozemský ráj nebo bitevní pole?

Když uvážíme bezmezný štěstí a povýšení naší nicotnosti k jaké nás Bůh předurčil na jedné straně a když popatříme na věčné tresty nehasnoucího ohně v pekle na straně druhé, jeví se krátký život člověka na zemi, jako neustávající boj; v boji si člověk připravuje celou svou věčnost: „*padáme do jedné nebo do druhé věčnosti*“, říkával sv. Ambrož. Během několika desítek let se můžeme stát věčně šťastnými nejen na miliony nebo miliardy dalších let, ale navždy a bez konce nebo také po celou věčnost trpět muka pekelná! Zjevená Pravda nás učí, že satan vyvíjí celou rafinovanou strategii nepřestávajících pokušení, „cukru a biče“ aby nás zahubil, naproti tomu Bůh nám dává všechny prostředky k tomu „abychom se mohli spasit. S ohledem na tuto situaci, která potrvá dokud bude člověk žít na světě, popisují svatí život na zemi jako službu ve vojsku, v církvi bojující. Pod vedením pastýřů duší žijí věřící jako na bitevním poli: brání se před útoky nepřítele, považují hřích, dokonce i ten nejmenší za největší zlo na této zemi a ačkoliv vědí o své slabosti z důvodů ranění prvotním hříchem, žijí v umrtvení, utíkají před příležitostmi ke hříchu, zříkají se všeho, co by je mohlo pře nepřítelem oslabit. Nenávidí hřích a blud a bojují s nimi na život a na smrt.

Bojovat, to znamená také pozvedat těžké kříže, snášet utrpení a těžkosti. Vědí, že takový obětavý život, posvěcování sebe samého až do smrti je největším projevem lásky k Bohu. Právě proto nás Pán Ježíš chtěl spasit svým umučením a smrtí na kříži a jeho křížová cesta je vzorem pro náš život, který je dlouhou poutí, cestou křížovou, která končí na Golgotě naší vlastní smrtí a naším zmrtnýchvstáním na věčnosti.

Tento boj nás nutí k heroismu, k hrdinství: máme být rytíři, toužícími po vítězství Krista nad všemi úklady lucifera. Dokonalost spočívá v následování Spasitele až do ztotožnění se s ním samým: „*Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus*“. Děje se to skrze dokonalé plnění jeho vůle a skrze dokonalé popření své vůle.

Protože modernismus pohrdá skutečným cílem člověka, překrucuje ho a jako největší zlo představuje neshody a války a jako největší dobro mír za každou cenu. Tento pacifismus vede k dialogu s jinými náboženstvími s cílem, nalézt mírové dohody. Ve jménu tohoto mírového dialogu se vyrazila katolíkům zbraň z rukou: dohoda s protestantismem vede k zlehčování zповědi a zbožnosti k Nejsvětější Panně Marii, pohrdání tradicí jako zdroje veškerých náboženských znalostí, včetně učitelského úřadu církev jako strážce pravdy. Dohoda s pravoslávím odstraňuje smysl papežství, jakožto

sloupu neomylné pravdy. Dialog s judaismem nám blokuje cestu k samotnému Pánu Ježíši Kristu, který jakožto Bůh a člověk je jediným všeobecným zdrojem a prostředníkem spásy. Tento pacifismus utváří nové normy křesťanského života: nade vším je láska, která je definována jako obšťastnění sebe sama i bližního podle názoru vlastního svědomí; ve jménu této lásky je všechno dovoleno – veškerá nečistota, celý zednářský hedonismus. Strašit někoho tresty, probouzet v něm zármutek, představami „přísného Boha – Soudce“, hrozby peklem, působením d'ábla atd. – to je současný „těžký hřích“, před nimž je potřeba a utéci..

Jaká je role církevní vrchnosti v této „nové evangelizaci?“ Je promotorem světového míru, prostředníkem spojených politických sil a mluvčím, který všechny reprezentuje, dokonce i těch nejhorších nepřátel Ježíše Krista. Tímto způsobem se představuje jako „království boží na zemi“ cosi na způsob ráje v němž všichni lidé žijí ve shodě, respektují se vzájemně a obdivují různá vyznání; světě v němž už není válek, ani hladu, ani diskriminace, ani nátlaku, ale největší svoboda v celkovém míru. Pokud se i přes takový selský scénář neklidný věřící zeptá na roli Boha a smysl věčnosti, vysvětlí se mu, že sám Bůh nám zaručil věčnou spásu. Jakékoliv jiném řešení by nebylo ve shodě s jeho „láskou“ ...

Skrze pacifismus se věřící odvrací zcela od svého věčného cíle a za jediný smysl života přijímá seberealizaci stává se otrokem všech možných tužeb, a považuje satanské pokušení jako pozvání k „lásce“. Jenže věčný nepřítel zůstává stále nepřítelem a „nová evangelizace“ působí, že katolíci „*jako déšť padají do pekel*“ (slova Matky Boží ve Fatimě).

Šelma

Pokusil jsem se popsat šelmu, která má všechny „hlavy a rohy“ revoluce v církvi: představuje se jako nové mlhavé náboženství nebo spíše antináboženství jako karikatura církve, karikatura Krista jako Antikrist: nový „bůh“ zbavený rozměru nekonečného majestátu, nový „člověk“, který si připisuje božské vlastnosti (svobodu, důstojnost, autonomii) a který má nový cíl „seberealizaci“; nový model křesťanského života jako uskutečňování „míru“. Šelma není natolik naivní, aby otevřeně vedla boj s církví nebo popírala dosud platnou nauku; pouze ji zamlčuje, vybírá jisté aspekty a využívá je pro své vlastní cíle (např. slavná slova Krista: „*aby všichni jedno byli*“ nebo „*milujte se*“ atd.) všechno, co se jí nehodí znetvořuje, představuje to jako nemoderní, co

se nehodí do našich časů atd. Kromě toho vytváří u lid novou mentalitu, využívá těch nejrafinovanějších psychologických kousků, např. skrze představivost vyvolává efekt masové hysterie nebo za pomoci hromadných sdělovacích prostředků. Napomáhá ji v tom současný ateistický materialismus, nabízející člověku stále nějaké nové vynálezy, aby mu pomohl zapomenout na jeho věčný určení.

„Pravda vás vysvobodí“

Tento obraz šelmy nás nemusí tísnit, naopak: musí nás pohnout, že návrat k pravdě a triumfu Krista a Krále a Církve naprosto nejsou tak daleko jak by se mohlo na první pohled zdát. Ve chvíli, kdy šelma bude vyhnána z nitra církve, všechny její „*hlavy a rohy ji upadnou*“. Nové *aggiornamento*, chápané jako přizpůsobení se Pravdě (a hlavně Tradici) uzdraví církve od základů – i kdyby bylo zapotřebí mnoho času k tomu, aby byly navráceny k dávné svatosti ruiny, které za sebou zanechávají modernisté. **Ω**

I když to vše zcela postačuje k naprostému odsouzení všech bezbožných novot, přesto, aby snad nescházelo úplnosti, uvedli jsme na konec dvojité výroky Apoštolského Stolce, jmenovitě svatého papeže Sixta, jenž v současnosti slavně spravuje římskou církev a jeho předchůdce, blahoslavené paměti papeže Celestina. Nebude na škodu na tomto místě připomenout jejich slova. Toto praví papež Sixtus v listě biskupu Antiochie: „...protože jak praví apoštol, jedna je víra a zcela zjevně zvítězila, proto věříme tomu, co je

potřeba hlásat a hlásáme to, čeho je potřeba se držet.“ Čemu že máme věřit a co je potřeba hlásat? Papež pokračuje dále těmito slovy: „V budoucnu nepovolovat žádné novoty, neboť není vhodné nic přidávat k minulosti. Zářivou víru a věrnost předků nezatemňovat příměsí bláta!“ Jistě apoštolsky nazval věrnost předků světelnou září a bezbožné novinky označil jako příměšky z bláta. Avšak i svatý papež Celestýn hovoří stejným způsobem a ve stejném duchu. Poslal list galským biskupům, v němž jim vytýká pohledy přes prsty: mlčením totiž zrazují starodávnou víru a povolují bujení bezbožných novot. V tomto listu říká: *„Po právu na vás padá vina, pokud mlčením přejete bludu. Takové je třeba kárat trestat; nedovolit jim svobodně podle jejich svévole mluvit.*

Ale někdo by snad mohl být nejistý v tom, komu že to papež vlastně zakazuje mluvit velebitelům minulosti nebo vynálezčům novot? Ať to řekne papež sám, ať vyřeší zvědavost čitateľů. Následují slova: „Ať přestane novota obtěžovat minulost.“ Takový je výrok blaženého Celestýna, takže ne to co je staré, je povinno přestat útočit na novotu, ale to, co je nové, má přestat obtěžovat dávnou minulost!

Sv. Vincent z Lerina Commonitorium, proti bezbožným novotám všech odštěpenců.